Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w radzie państwa reprezentowanych.

Zeszyt XLVIII. — Wydany i rozesłany dnia 10 września 1872.

133.

Koncesya z dnia 10 sierpnia 1872,

na budowę i ruch kolei żelaznej parowej z kołem zębatem z Nussdorfu na wyżynę Kahlenbergu.

Na zasadzie najwyższego upoważnienia udzielam bankowi Union-Bank w spółce z panami Wiktorem Ofenheimem i Dr. Józefem Winiwarterem, zostającemu, koncesyą na budowę i ruch kolei żelaznej parowej z kołem zębatem. z Nussdorfu na wyżynę Kahlenbergu pod Josephsdorfem na przeciąg lat czterdziestu pod następującemi warunkami:

I.

Koncesyonaryusze są obowiązani uskutecznić budowę i urządzenia ruchu kolei odpowiednio do wymagań sztuki i stósownie do planów przez ministerstwo handlu zatwierdzić się mających.

Zastrzega się, że zmiany w projektach, któreby się koncesyonaryuszom pożądanemi zdawały, przez ministerstwo handlu zatwierdzone być powinny.

Pod względem budowy koncesyonaryusze są obowiązani nietylko trzymać się istniejących powszechnych przepisów budowniczych i policyjnych, lecz nadto odpowiedzieć w każdym względzie wszelkim rozporządzeniom ministerstwa handlu, które stósownie do rezultatu oględzin, przez komisyą polityczną dokonanych, lub nawet później, w interesie publicznego obrotu i bezpieczeństwa pod względem wykonania budowy, tudzież urządzenia i utrzymywania ruchu, potrzebnemi się okażą.

Koncesyonaryusze są obowiązani założyć tylko kolej pojedynczą, mają jednak prawo urządzić w każdym czasie tor drugi podług własnego zdania.

Wszelkie przedmioty budowy ziemnej i budowle sztuczne powinny być od razu stale wybudowane z żelaza i kamienia.

II.

Koncesyonaryusze obowiązani są użyć podczas budowy środków zapobiegających, aby ruch na istniejących drogach i komunikacyach nie był przerwany, tudzież, aby grunta i budynki nie zostały uszkodzone.

III.

Koncesyonaryusze obowiązani są rozpocząć budowę kolei w przeciągu sześciu miesięcy, licząc od dnia dzisiejszego, a ukończyć takową i gotową kolej oddać na użytek publiczny w przeciągu roku, w przeciwnym zaś razie koncesya niniejsza będzie uważana za wygasłą.

Obowiązek utrzymywania ruchu kolei rozciąga się tylko na czas od 15 kwietnia do 15 października i na urządzenie jednego pociągu w górę i jednego na dół idącego.

Koncesyonaryuszom jest jednak wolno pomnożyć ilość pociągów codziennie podług planu jazdy kursujących a nawet urządzić pociągi osobne stósownie do potrzeb czasowych i możności.

Tak o rozpoczęciu jak i o zamknięciu ruchu należy zawiadomić ministerstwo handlu; plany jazdy należy przedłożyć ministerstwu handlu i takowe publicznie ogłosić.

IV.

Ruch na kolei może być otwarty dopiero wtedy, gdy ministerstwo handlu, na podstawie rewizyi i próby wszystkich części składowych, dającej rękojmię zupełnego bezpieczeństwa, da na to pozwolenie.

Rząd ma oraz prawo zarządzić taką rewizyą w każdym czasie nawet po otwarciu ruchu.

Gdyby usunięcie wadliwości, w skutku rewizyi przez rząd polecone, nie nastąpiło zaraz, rząd użyje stósownych środków zaradczych własnego wyboru na koszt koncesyonaryuszów a podług okoliczności zarządzi wstrzymanie ruchu.

V.

Koncesyonaryusze są obowiązani:

a) przewozić bezpłatnie pocztę listową i służbę pocztową, jeżeliby miała onejże towarzyszyć, pociągami obowiązkowemi (2), tudzież organa nadzorcze c. k. inspekcyi jeneralnej i organa policyi bezpieczeństwa służbę pełniące, wszystkiemi pociągami w programie jazdy wymienionemi;

b) urządzić wzdłuż kolei telegraf elektromagnetyczny na potrzeby ruchu albo sami, albo pozostawić to administracyi telegrafów państwa za wynagrodzeniem kosztów.

Administracya państwa zastrzega sobie prawo przymocowania drutów telegraficznych państwa wzdłuż stojących słupów jeżli to będzie potrzebnem; atoli linia telegraficzna ruchu może być także używana do przesyłania depeszy rządowych i prywatnych.

Oznaczenie bliższych postanowień co do budowy i utrzymania linii, jakoteż co do używania drutów ruchu do innych celów prócz potrzeb ruchu, zachowuje się aż do zawarcia szczegółowej umowy pomiędzy administracyą telegrafów państwa a koncesyonaryuszami.

VI.

Pozwala się koncesyonaryuszom pobierać następujące maksymalne opłaty taryfowe:

a) od osób:

jazda pod górę od osoby . . . . 1 zł. — ct.,

„ z góry . . . . — „ 70 „

Od dzieci niżej dwóch lat, na ręku trzymanych, nic się nie płaci.

b) Od rzeczy, to jest od pakunku podróżnych:
jazda pod górę od cetnara cłowego . . . . 50 ct.,
„ z góry . . . . 35 „

Każda paka mniej niż 50 funtów ważąca będzie liczona za pół cetnara, a każda paka ważąca więcej niż 50 funtów, za cały cetnar.

Jeżeli będą przewożone towary, ma być pobierane:
za jazdę w górę od cetnara cłowego najwięcej . . . . 75 ct.
„ „ z góry . . . . $17\frac{1}{2}$ „

Taryfy, jakoteż przepisy o przyjmowaniu i przewozie osób i rzeczy, o wynikającej ztąd odpowiedzialności, tudzież o czasie dostawy, należy przedłożyć ministerstwu handlu i publicznie ogłosić.

Co się tyczy cen jazdy i przewozu nikt nie ma prawa do szczególnych uwzględnień.

VII.

Koncesyonaryusze ułożą porządek ruchu i rozmaite instrukcye dla służby ruchu tyczące się ruchu i służby, i przedłożą takowy ministerstwu handlu do zatwierdzenia.

VIII.

Do nadzorowania przedsiębiorstwa rząd ustanowi komisarza, któremu, jeżeli się utworzy spółka akcyjna, będzie oraz służyło prawo znajdowania się na posiedzeniach wydziału zawiadowczego i na zebraniach walnych ile razy uzna tego potrzebę tudzież wstrzymywania rozporządzeń, sprzeciwiających się interesom państwa.

Za czynności, z tym nadzorem połączone, koncesyonaryusze obowiązani są płacić do skarbu państwa kwotę ryczałtową roczną, której wysokość wyznaczy ministerstwo handlu.

IX.

Koncesyonaryuszom udziela się koncesya na kolej górską z kołem zębatem, prowadzącą z Dolnego Döblingu a według okoliczności z Heiligenstadtu przez Krapfenwäldchen na wyżynę Kahlenbergu, pod tym warunkiem, jeżeli przy ocenianiu projektu szczegółowego nie znajdą się żadne przeszkody do jego wykonania.

Bliższe warunki budowy i ruchu tej linii będą później ustanowione.

Banhans r. w.

134.

Koncesya z dnia 10 sierpnia 1872,

na budowę i ruch kolei żelaznej parowej z kołem zębatem z St. Wolfgangu na szczyt Schafbergu.

Na zasadzie najwyższego upoważnienia udzielam Bertoldowi Currant i Karolowi Peusens koncesyą na budowę i ruch kolei żelaznej parowej z kołem zębatem z St. Wolfgangu na szczyt Schafbergu na przeciąg lat czterdziestu pod następującemi warunkami:

1. Koncesyonaryusze są obowiązani uskutecznić budowę i urządzenia ruchu kolei odpowiednio do wymagań sztuki i stósownie do planów przez ministerstwo handlu zatwierdzić się mających.

Zastrzega się, że zmiany w projektach, któreby się koncesyonaryuszom pożądanemi zdawały, przez ministerstwo handlu zatwierdzone być powinny.

Pod względem budowy koncesyonaryusze są obowiązani nietylko trzymać się istniejących powszechnych przepisów budowniczych i policyjnych, lecz nadto odpowiedzieć w każdym względzie wszelkim rozporządzeniom ministerstwa handlu, które stósownie do rezultatu oględzin, przez komisyą polityczną dokonanych, lub nawet później, w interesie publicznego obrotu i bezpieczeństwa pod względem wykonania budowy, tudzież urządzenia i utrzymywania ruchu, potrzebnemi się okażą.

Koncesyonaryusze są obowiązani założyć tylko kolej pojedynczą, mają jednak prawo urządzić w każdym czasie tor drugi podług własnego zdania. Wszelkie przedmioty budowy ziemnej i budowle sztuczne powinny być od razu stale wybudowane z żelaza i kamienia.

2. Koncesyonaryusze obowiązani są użyć podczas budowy środków zapobiegających, aby ruch na istniejących drogach i komunikacyach nie był przerwany, tudzież, aby grunta i budynki nie zostały uszkodzone.

3. Koncesyonaryusze obowiązani są rozpocząć budowę kolei w przeciągu dziewięciu miesięcy, licząc od dnia dzisiejszego, a ukończyć takową i gotową kolej oddać na użytek publiczny najpóźniej do 1 czerwca 1874, w przeciwnym zaś razie koncesya niniejsza będzie uważana za wygasłą.

Obowiązek utrzymywania ruchu kolei rozciąga się tylko na czas podróży turystów w góry i na urządzenie jednego pociągu w górę i jednego na dół idącego. Koncesyonaryuszom jest jednak wolno pomnożyć ilość pociągów codziennie podług planu jazdy kursujących a nawet urządzić pociągi osobne stósownie do potrzeb czasowych i możności.

Tak o rozpoczęciu jak i o zamknięciu ruchu należy zawiadomić ministerstwo handlu; plany jazdy należy przedłożyć ministerstwu handlu i takowe publicznie ogłosić.

4. Ruch na kolei może być otwarty dopiero wtedy, gdy ministerstwo handlu, na podstawie rewizyi i próby wszystkich części składowych, dającej rękojmię zupełnego bezpieczeństwa da na to pozwolenie.

Rząd ma oraz prawo zarządzić taką rewizyą w każdym czasie nawet po otwarciu ruchu.

Gdyby usunięcie wadliwości, w skutku takiej rewizyi przez rząd polecone, nie nastąpiło zaraz, rząd użyje stósownych środków zaradczych własnego wyboru na koszt koncesyonaryuszów a podług okoliczności zarządzi wstrzymanie ruchu.

5. Koncesyonaryusze są obowiązani:

a) przewozić bezpłatnie pocztę listową i służbę pocztową, jeżeliby miała onejże towarzyszyć, pociągami obowiązkowemi (2), tudzież organa nadzorcze c. k. inspekcyi jeneralnej i organa policyi bezpieczeństwa służbę pełniące, wszystkiemi pociągami w programie jazdy wymienionemi;

b) urządzić wzdłuż kolei telegraf elektromagnetyczny na potrzeby ruchu albo sami, albo pozostawić to administracyi telegrafów państwa za wynagrodzeniem kosztów.

Administracya państwa zastrzega sobie prawo przymocowania drutów telegraficznych państwa wzdłuż stojących słupów jeżli to będzie potrzebnem; atoli linia telegraficzna ruchu może być także używana do przesyłania depeszy rządowych i prywatnych.

Oznaczenie bliższych postanowień co do budowy i utrzymania linii, jakoteż co do używania drutów ruchu do innych celów prócz potrzeb ruchu, zachowuje się aż do zawarcia szczegółowej umowy pomiędzy administracyą telegrafów państwa a koncesyonaryuszami.

6. Pozwala się koncesyonaryuszom pobierać następujące maksymalne opłaty taryfowe:

a) od osób:

jazda pod górę od osoby . . . . 2½ zł. wal. austr.,
„ z góry . . . . 1½ „ „ „
Od dzieci niżej dwóch lat, na ręku trzymanych nic się nie płaci.

b) Od rzeczy, to jest od pakunku podróżnych i od innych towarów 50 ct. wal. austr. od cetnara cłowego.

Taryfy, jakoteż przepisy o przyjmowaniu i przewozie osób i rzeczy, o wynikającej ztąd odpowiedzialności, jakoteż o czasie dostawy należy przedłożyć ministerstwu handlu i publicznie ogłosić.

Co się tyczy cen jazdy i przewozu nikt nie ma prawa do szczególnych uwzględnień.

7. Koncesyonaryusze ułożą porządek ruchu i rozmaite instrukcye dla służby ruchu, tyczące się ruchu i służby, i przedłożą takowy ministerstwu handlu do zatwierdzenia.

8. Do nadzorowania przedsiębiorstwa rząd ustanowi komisarza, któremu, jeżeli się utworzy spółka akcyjna, będzie oraz służyło prawo znajdowania się na posiedzeniach wydziału zawiadowczego i na zebraniach walnych ile razy uzna tego potrzebę, tudzież wstrzymywania rozporządzeń, sprzeciwiających się interesom państwa.

Za czynności z tym nadzorem połączone, koncesyonaryusze obowiązani są płacić do skarbu państwa kwotę ryczałtową roczną, której wysokość wyznaczy ministerstwo handlu.

Banhans r. w.

135.

Obwieszczenie ministerstwa wyznań i oświecenia z dnia 25 sierpnia 1872,

o wydaniu statutu organizacyjnego dla akademii sztuk pięknych w Wiedniu.

Jego c. i k. apostolska Mość najwyższem postanowieniem z dnia 15 sierpnia 1872 raczył najmiłościwiej zatwierdzić statut akademii sztuk pięknych w Wiedniu, który się zamieszcza poniżej.

Stremayr r. w.

Statut

dla c. k. akademii sztuk pięknych w Wiedniu.

§. 1.

C. k. akademia sztuk pięknych w Wiedniu jest szkołą główną i zadaniem jej, jako takiej jest kształcić młodzież do samodzielnej działalności artystycznej w głównych gałęziach sztuk pięknych a zarazem w tych przedmiotach i naukach pomocniczych, które do osiągnięcia tego celu są potrzebne.

§. 2.

W akademii tej będą tedy wykładane, a mianowicie:

a) Jako przedmioty główne: architektura, rzeźbiarstwo, rytownictwo, medailerstwo, malarstwo i miedziorytnictwo;

b) jako przedmioty pomocnicze (w związku z ćwiczeniami praktycznemi): anatomia, perspektywa i nauka o stylu;

c) jako nauki pomocnicze: historya powszechna, z szczególnym względem na historyą kultury, nauka starożytności, historya sztuki, nauka o kostiumach, mitologia sztuki, nauka o farbach i chemia farb;

§. 3.

Na akademii istnieją dla przedmiotów głównych w §. 2 *a)* wzmiankowanych:

1. Powszechna szkoła malarstwa i powszechna szkoła rzeźbiarstwa, tudzież

2. kilka szkół wyłącznych, a mianowicie: malarstwa historycznego, wyższego rzeźbiarstwa, malarstwa krajobrazów, miedziorytnictwa, rytownictwa, medailerstwa i architektury.

Urądzenie powszechnej szkoły malarstwa i rzeźbiarstwa tudzież szkół wyłącznych będzie uregulowane osobnemi przepisami.

Z przedmiotów i nauk pomocniczych, w §. 2 pod *b)* i *c)* wzmiankowanych, będą dawane na akademii w stósownych odstępach czasu osobne wykłady.

§. 4.

Zadaniem powszechnej szkoły malarstwa i rzeźbiarstwa jest nastręczyć uczniowi akademii sposobność osiągnięcia takiego stopnia wykształcenia artystycznego, tak ogólnego jak technicznego, aby był dostatecznie przygotowany do samodzielnego pracowania w jednej z głównych gałęzi sztuk pięknych.

Kto chce być przyjętym do powszechnej szkoły malarstwa i rzeźbiarstwa, w której nauka trwa zwyczajnie trzy lata, powinien:

a) udowodnić, że skończył z dobrym skutkiem gymnazyum niższe, szkołę realną niższą lub inną szkołę z temi zakładami na równi stojącą, albo, że umie tyle, ile w tych szkołach żądają;

b) udowodnić, że posiada więcej niż elementarne wykształcenie w sztukach pięknych a to przez przedłożenie prób i zdanie egzaminu wstępnego, świadczącego, że ma niezaprzeczone powołanie do kształcenia się w jednym z głównych przedmiotów sztuk pięknych w §. 2 wzmiankowanych.

Jeżeli kandydat tego udowodni, będzie przypuszczony do nauki tymczasowo na pół roku. Stale będzie przyjęty dopiero wtedy, jeżeli w czasie tym da próby niezaprzeczonej zdolności do poświęcenia się nauce sztuki.

§. 5.

Zadaniem szkół wyłącznych jest kształcenie młodzieży akademickiej do samoistnej działalności artystycznej w tej gałęzi sztuki, która stanowi wyłączny przedmiot tej szkoły.

Wstąpienie do szkół wyłącznych malarstwa historycznego, malarstwa krajobrazów, miedziorytnictwa, rytownictwa i medailerstwa, tudzież wyższego rzeźbiarstwa, zawisa od wzajemnego porozumienia się nauczycieli i uczniów.

Kandydat powinien jednak albo udowodnić, że skończył z dobrym skutkiem nauki w powszechnej szkole malarstwa i rzeźbiarstwa, albo przedłożeniem prób i zdaniem egzaminu wstępnego dać co do swojej artystycznej wiedzy i zdolności przekonywający dowód, że już osiągnął cel, dla szkół wzmiankowanych zakreślony. Warunki przyjęcia do szkoły architektury są uregulowane osobnemi przepisami, najwyższem postanowieniem z dnia 29 lutego 1868 zatwierdzonemi.

§. 6.

Których przedmiotów i nauk pomocniczych uczniowie powszechnej szkoły malarstwa i rzeźbiarstwa, jakoteż szkoły wyłącznej, słuchać są obowiązani, przepisują odpowiednie regulamina szkolne.

§. 7.

Do przedmiotów wzmiankowanych w §. 2 pod *a)* są usystemizowane profesury zwyczajne.

Za zezwoleniem ministra oświecenia i o ile będzie miejsce, profesorowie powszechnej szkoły malarstwa i rzeźbiarstwa mogą także otworzyć szkoły wyłączne dla uczniów, których kształcą.

Do wykładów wzmiankowanych w §. 2, pod *b)* i *c)* będą powołani docenci płatni lub, w razie potrzeby będą zamianowani profesorowie nadzwyczajni.

§. 8.

W razie przepełnienia szkoły lub innej udowodnionej potrzeby, minister oświecenia może pozwolić na przyjęcie asystentów do powszechnej szkoły malarstwa i rzeźbiarstwa tudzież do szkoły architektury, a to w każdym przypadku osobno.

§. 9.

Akademia posiada następujące zakłady pomocnicze:

1. bibliotekę tudzież połączony z nią zbiór rysunków ręcznych i miedziorytów,
2. galeryą obrazów,
3. muzeum odlewów gypsowych i
4. odlewarnią do gipsu.

Zakłady te przeznaczone są do popierania celów akademii; należy uczynić je jak najpożyteczniejszemi dla artystów i dla publiczności

Każdy z tych zakładów posiada osobny regulamin.

§. 10.

Z akademią zostają w związku pracownie akademickie samodzielne, które mogą także znajdować się po za obrębem gmachu akademii.

Mają one służyć do tego, ażeby znakomitszym artystom lub utalentowanym a już samodzielnie pracującym uczniom szkół wyłącznych, malarstwa i rzeźbiarstwa, nastręczyć możność wykonania większych dzieł.

Sposób używania tych prawni akademickich jest przepisany osobnym regulaminem.

§. 11.

Akademia sztuk pięknych ma prawo wybierania na członków honorowych mężów, których przyjęcie do związku akademickiego uczyni zaszczyt akademii. Wybór podlega zatwierdzeniu cesarza.

§. 12.

Jako pomoce do wykształcenia artystycznego istnieją na akademii nagrody i stypendya, które będą nadawane podług osobnych przepisów jeżeli nie są już uregulowane dokumentami fundacyjnemi.

§. 13.

Akademia urządza corocznie wystawy szkolne i oprócz tego w odpowiednich odstępach czasu większe wystawy, mające tak członkom ciała nauczycielskiego akademii, jakoteż uczniom w pracowniach akademii i szkół wyłącznych zajętym, i znakomitszym artystom austryackim (jakiejkolwiek narodowości) nastręczyć sposobność ukazania swoich dzieł.

§. 14.

Akademia podlega ministerstwu oświecenia.

Kierownictwo akademii powierzone jest kolegium profesorów, na czele którego stoi rektor.

§. 15.

Kolegium profesorów akademii składają profesorowie zwyczajni przedmiotów głównych i profesorowie nadzwyczajni przedmiotów pomocniczych. W tych przypadkach, w których idzie o sprawy biblioteki, muzeum gipsowego lub galeryi obrazów, albo też, gdy są rozbierane kwestye wykładu nauk pomocniczych, przełożeni tych instytutów a względnie profesorowie lub docenci biorą udział w posiedzeniach z głosem doradczym.

Ciało nauczycielskie zbiera się na wezwanie rektora najmniej raz na miesiąc.

§. 16.

Do zakresu działania kolegium profesorów należą wszystkie sprawy tyczące się nauki lub karności w akademii.

W szczególności winno takowe regulamina szkolne i wykaz odczytów na każde półrocze tak urządzić, aby uczniowie akademii mogli słuchać przedmiotów i nauk pomocniczych w odpowiednim porządku.

Ma prawo stawiać wnioski do ministerstwa oświecenia w sprawie obsadzenia posad profesorskich i przyjęcia docentów, jakoteż wybierać członków honorowych akademii.

Nagrody akademickie tudzież stypendya na podróże i stypendya dla artystów nadaje samodzielnie, o ile dokument fundacyjny nie zawiera innego postanowienia i jest tylko obowiązane zdać sprawę ministerstwu.

Co się tyczy asystentów (§. 8) kolegium profesorów służy prawo rozstrzygania o przedstawieniu na posadę, przez właściwego profesora uczynionem, i zawiadomienia ministerstwa o wydanych rozporządzeniach.

Nadto kolegium profesorów winno wykonywać nadzór zwierzchniczy nad istniejącemi na akademii zbiorami, zakładami, przyborami artystycznemi i naukowemi i starać się o zachowanie i pomnażanie tychże.

§. 17.

Rektora wybiera na dwa lata kolegium profesorów z grona zwyczajnych profesorów akademii. Na drugą kolej, bezpośrednio następującą, ten sam rektor powtórnie wybranym być nie może. Wybór podlega zatwierdzeniu ministerstwa.

Rektor jest w pierwszym rzędzie odpowiedzialny za czynności sprawowane przez kolegium profesorów i jest obowiązany nadzorować wykonywanie ustaw i rozporządzeń, zwracać uwagę na wadliwości tychże i oznajmiać takowe ciała nauczycielskiemu i ministerstwu. Jeżeli mniema, że nie może wziąść na siebie odpowiedzialności za jaką uchwałę kolegium profesorów, winien przedłożyć sprawę ministerstwu oświecenia do rozstrzygnięcia.

Sprawy bieżące i wszelkie, do których potrzeba tylko zastosować istniejące przepisy, załatwia sam i na najbliższem posiedzeniu zawiadamia kolegium profesorów. Jeżeli przewłoka mogłaby być szkodliwą, wydaje samodzielnie odpowiednie rozporządzenia.

On przewodniczy w kolegium profesorów. Jego obowiązkiem jest wykonywać ściślejszy nadzór nad wszystkiemi częściami akademii i czuwać nad tem troskliwie, aby statuta jak najściślej były wykonywane. Jemu we względzie służbowym podlega całe grono akademii. On zwołuje wszystkie zebrania kolegium profesorów, podpisuje wszystkie akta, pod jego przewodnictwem załatwione, jakoteż protokoły kolegium profesorów.

Jeżeli rektor zachoruje lub nie może być obecnym, zastępuje go prorektor, a gdyby i ten był nieobecnym, najstarszy w randze profesorów kolegium nauczycielskiego.

§. 18.

Ażeby uchwała kolegium profesorów była ważną, potrzebną jest obecność połowy profesorów, będących członkami kolegium. Jeżeli przedmiotami rozprawy mają być interesa pewnego przedmiotu naukowego, odpowiedni profesorowie powinni być poprzednio zawiadomieni.

§. 19.

Protokoły posiedzeń kolegium profesorskiego przedkładać należy ministerstwu oświecenia.

§. 20.

Czynności administracyjne akademii załatwia na zasadzie osobnego regulaminu sekretarz stały, mający pomocnika do czynności kancelaryjnych i rachunkowych.

§. 21.

Kierownictwo biblioteki, tudzież zbioru miedziorytów i rysunków ręcznych, z nią połączonego, jest rzeczą bibliotekarza, kierownictwo galeryi obrazów, rzeczą kustosza akademii. Posady bibliotekarza i kustosza akademickiego, sekretarza jakoteż kancelisty i rachmistrza obsadza ministerstwo oświecenia zasięgnąwszy zdania rektora.

§. 22.

Ażeby postępowanie na posiedzeniach kolegium profesorskiego było ujęte w pewne prawidła, kolegium profesorów wypracuje porządek czynności i przedłoży ministerstwu do zatwierdzenia.

136.

Obwieszczenie ministerstwa skarbu z d. 4 września 1872.

objaśniające a po części zmieniające przepisy obwieszczenia ministerstwa skarbu z dnia 6 marca 1869 o zmianie nowych tytułów jednolitego długu państwa, służących za kaucye w celach publicznych, lub opiewających na korporacye, kościoły, fundacye itd.

Ustęp 4 §. 1 obwieszczenia ministerstwa skarbu z dnia 6 marca 1869 (Dz. u. p. Nr. 29) objaśnia się i zmienia w ten sposób, że przelewu uwierzytelnionego (giro) nie potrzebują dawać na obligacyach ci onychże właściciele, dla których obligacye były wystawione: jeżeli idzie o zdjęcie ostrzeżenia z takich obligacyi, na których położono ostrzeżenie do celów publicznych (kaucye) a dający kaucyą jest oraz właścicielem obligacyi z której ostrzeżenie ma być zdjętem, tak na obligacyi, jakoteż w księdze kredytowej jako taki zapisanym, pozwolenie zaś władzy właściwej na zniesienie ostrzeżenia wyraźnie pokazuje, że na zniesienie ostrzeżenia pozwolono w skutek prośby tego, który kaucyą złożył i jeżeli zdjęcia ostrzeżenia zażądano w terminie sześciomiesięcznym od daty pozwolenia na zdjęcie ostrzeżenia; jakoteż, jeżeli w celu przepisania obligacyi, na autonomiczne ciała polityczne (kraje, gminy), na kościoły, fundacye itd. opiewających, uprawnieni reprezentanci autonomicznego ciała politycznego, kościoła, fundacyi itd. napiszą przelew na obligacyi do takowych należącej i pieczęć wycisną, a oraz jeżeli będzie także przedłożone pozwolenie władzy pupilarnej na przepisanie obligacyi, gdyby pozwolenie takie było potrzebne.

Atoli i w takich przypadkach potrzebny jest przelew uwierzytelniony, jeżeli dający kaucyą, korporacya, kościół, fundacya wyraźnie żądali, ażeby zdjęcie ostrzeżenia, względnie przepisanie, nastąpiło tylko na mocy ich uwierzytelnionego przelewu. Z żądaniem takiem postąpić należy na zasadzie §. 4 obwieszczenia ministerstwa skarbu z dnia 6 marca 1869.

Lasser r. w.